



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 642/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., t. č. vo väzbe, zastúpeného JUDr. F. H., R., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť J. T. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2013 doručená sťažnosť J. T., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013.

2. *Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «Porušovateľom základného práva sťažovateľa je vecne a miestne príslušný súd konajúci vo veci, ktorý je Krajský súd Košice (ďalej len „KS Košice“) a Najvyšší súd SR (ďalej len „NS SR“).*

*KS v Košiciach rozsudkom zo dňa 25. 5. 2010 sp. zn. 2 T33/02 uznal sťažovateľa vinným z viacčinného súbehu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trest. zákona účinného do 1. 1. 2006 (ďalej len Tr. zák.)... a iné na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do I. NVS.*

*Proti rozsudku KS v Košiciach zo dňa 25. 5. 2010 podal sťažovateľ odvolanie. NS SR rozsudkom zo dňa 15. 3. 2011 sp. zn. 2 T013/2010 na verejnom zasadnutí rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím §35 ods. 1 Tr. zák. uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením do 3. NVS.*

*Sťažovateľ podal dňa 12. 11. 2009 oznámenie na Úrade boja proti korupcii na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1,2 Tr. zák.*

*Po tomto oznámení bol sťažovateľ ustanovený postupom podľa § 117 Tr. por. ako agent s ďalším použitím postupu podľa § 117 ods. 13 Tr. por., § 113 Tr. por., § 114 Tr. por. a §115 Tr. por. pričom bol poučený o povinnostiach podľa osobitných predpisov a podpísal vyhlásenie o mlčanlivosti v zmysle § 161 Tr. por.*

...

*Dňa 28. 3. 2013 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu návrh na povolenie obnovy konania - vo výroku o treste k sp. zn. 2T33/02 KS v Košiciach... (sťažovateľ sa domáhal obnovy konania s úmyslom dosiahnuť zníženie uloženého trestu odňatia slobody s ohľadom na skutočnosť, že sa významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie; pozn.)*

*Dňa 6. 2. 2013 sp. zn. 6 Ntok/1/2012 návrh sťažovateľa podľa § 399 ods. 2 Tr. por. KS Košice zamietol...*

*Proti uzneseniu KS Košice sp. zn. 6 Ntok/1/2012 zahlásil sťažovateľ priamo na verejnom zasadnutí sťažnosť, ktorú doplnil dňa 4. 4. 2013 písomne o dôvody sťažnosti... Nakoľko medzitým odpadla prekážka, pre ktorú KS Košice návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Vo veci trestného činu korupcie (na objasnení ktorého sa sťažovateľ podieľal ako agent, pozn.) bol uložený právoplatný odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu zo dňa 13. 3. 2013 sp. zn. 3 T/5/2013...*

*Dňa 25. 4. 2013 NS SR uznesením sp. zn. 5 Tost 13/2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť sťažovateľa zamietol. Toto uznesenie bolo doručené obhajcovi sťažovateľa dňa 17. 5. 2013...*

*Rozhodnutie NS SR zo dňa 25. 4. 2013 sp. zn. 5 Tost 13/2013 je zjavne arbitrárne... Dané rozhodnutie porušuje princíp rovnosti pred zákonom, keďže v právnych záveroch o ktoré sa opiera, je nekonzistentné s rozhodnutiami NS SR pri posudzovaní rovnakej otázky, teda ustanovení § 394 Tr. por. V iných konaniach o povolení obnovy konania (viď 2 Tost/2009, 1 Tost16/2008) (správne má byť 2 Tost 6/2009, pozn.), z uvedeného hľadiska je zjavne neodôvodnené, keďže vybočuje z obmedzení vo vzťahu k posudzovanej otázke daných znením ust. § 394 Tr. por. a jeho výkladom rozhodnutí NS SR v obdobných veciach. V súvislosti v súlade s ustálenou judikovanou praxou je aj povinnosť všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosťou a relevantnosťou týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia...*

*V sťažovateľovom napadnutom uznesení NS SR sp. zn. 5Tost13/2013 na str. 4, 5 odstavce súd konštatuje a zároveň osvedčuje novú skutočnosť v zmysle § 394 Tr. por. a síce, že odsúdený (sťažovateľ) J. T. sa podieľal na objasnení trestného činu korupcie - prijímanie úplatku.*

*Uvedená skutočnosť je nepochybne zdôvodnená podnetom Úradu boja proti korupcii Prezídia PZ, ČVS PPZ- 159-BPK-S-2009, podnetom Úradu Špeciálnej prokuratúry GP SR sp. zn. VII/2Gv254/09-24 zo 16.2.2012, upovedomením Krajskej prokuratúry Košice sp. zn. 2Kv109/99 z 8.3.2012 a najmä rozsudkom špecializovaného trestného súdu pracovisko Banská Bystrica zo dňa 13. 3. 2013 sp. zn. 3 T/5/2013, na ktoré sťažovateľ poukázal v dôvodoch sťažnosti proti uzneseniu KS Košice zo dňa 6. 2. 2013 sp, zn. 6 Tntok/1/2012.*

*V danom prípade je existencia skutočnosti odôvodňujúcej povolenie obnovy podľa § 394 Tr. por. nepochybná.*

...

*NS SR vo svojom uznesení skúma a posudzuje skutkové a právne závery - účel trestu z pohľadu jeho trvania vo vzťahu k sťažovateľovi. Uvedené otázky však prislúcha skúmať výlučne súdu rozhodujúcemu v pôvodnom resp. v obnovenom konaní, pretože len tento súd pozná všetky okolnosti prípadu, či skutočností vzťahujúce sa k pomerom páchatel'a a môže postupovať v zmysle „základných zásad ukladania sankcií“ podľa § 34 a nasl. Tr. zák. a posudzovať dostatočnosť dĺžky trestu ako aj z pohľadu účelu trestu.*

...

*NS SR teda okrem konštatovania existencie novej skutočnosti v ďalšom svojom postupe vôbec neskúmal podmienky, ktoré mu v zmysle § 394 Tr. por. prináleží skúmať a ktorých existenciu, či splnenie resp. nesplnenie je povinný aj náležite odôvodniť...*

*Vo vzťahu k označeným ust. § 394 ods. 1 Tr. por. NS SR zjavne neodôvodnene žiadny záver neurobil, aj napriek tomu, že nová skutočnosť má kvalitu, ktorá jej dáva v právnom poriadku SR privilegované postavenie vyjadrené ust. § 39 ods. 2 písm. e) Tr. zák. podľa ktorého je spôsobilá znížiť trest pod spodnú hranicu a to aj pri obzvlášť závažnom zločine. Rovnako je tiež význam novej skutočnosti pre spoločnosť a teda aj pre trestné konanie vyjadrený Dohovorom členských štátov Rady Európy ratifikovaný v Zbierke zákonov zverejneným ako trestnoprávny dohovor o korupcii zákon č. 375/2002.*

*Nemenej významná je skutočnosť, že NS SR pri posudzovaní predmetnej veci sa „vyviazal“ z viazanosti medzinárodnou zmluvou - Dohovorom o ľudských právach a slobodách podľa ktorého má obnova konania predovšetkým zabezpečiť možnosť uplatnenia práva na spravodlivý proces tam, kde je zjavná existencia nových dôkazov alebo skutočnosti v zmysle ust. § 394 Tr. por.*

*Sťažovateľovi bolo znemožnené pred súdom rozhodujúcim o treste označiť všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na výšku trestu, ktoré sťažovateľ v pôvodnom konaní neuplatnil, pretože sám akceptoval záväzok o mlčanlivosti z ust. § 161 Tr. por. Aj s poukázaním na rozhodnutie Komisie ESLP vo veci Jaspers proti Belgicku z 15. novembra 1996 - 27DR61, kde rozhodla, že princíp rovnosti zbraní tak ako aj čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru, ukladajú obžalobe a vyšetrojúcim orgánom povinnosť oznámiť*

každý údaj, ktorý vlastní alebo ku ktorému mohli získať prístup, ktorý môže pomôcť obvinenému zbaviť sa obvinenia alebo znížiť mu trest.

Je zrejmé, že postupom NS SR bolo porušené právo sťažovateľa zaručené čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru t.j. právo na spravodlivý proces, ktorého je súčasťou rovnosť zbraní. To znamená, že každý, kto je procesnou stranou v konaní musí mať primeranú možnosť na prednesenie svojho prípadu za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatnej nevýhody vis-a-vis svojmu protivníkovi.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že uznesenie a postup NS SR má také nedostatky, ktoré odôvodňujú záver o jeho arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku aj o porušení označených práv a teda aj jeho neústavnosti.»

3. Sťažovateľ ďalej uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013 bolo doručené jeho právnomu zástupcovi 17. mája 2013.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Najvyšší súd SR v konaní vedenom uznesením zo dňa 25. 4. 2013 pod sp. zn. 5 Tost13/2013 porušil základné práva J. T. zaručené čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49, čl. 17 Ústavy SR a práva zaručené v čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo Uznesením NS SR zo dňa 25. 4. 2013 pod sp. zn. 5 Tost13/2013, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu KS Košice zo dňa 6. 2. 2013 pod sp. zn. 6 Ntok/1/12 boli porušené.

II. J. T. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000, EUR (slovom päťtisíc euro), ktoré mu je Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd SR povinný solidárne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

III. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 4. 2013 pod sp. zn. 5 Tost 13/2013 zrušuje a Najvyššiemu súdu SR a prikazuje, aby vo veci znovu konal.

IV. KS v Košiciach a NS SR sú povinné uhradiť trovy právneho zastúpenia... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

## II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku sa obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia

súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

10. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

12. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

14. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha

(§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, I. ÚS 286/2010, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 113/09, III. ÚS 361/06).

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že aj keď sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uvádza, že porušovateľom jeho práv je Krajský súd Košice (ďalej len „krajský súd“) a najvyšší súd, v petite sťažnosti označil za porušovateľa práv len najvyšší súd. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti tiež uviedol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu okrem už uvedeného malo dôjsť aj k porušeniu jeho práva na „*zákonného nezávislého nestranného sudcu*“, avšak vo vzťahu k tomuto tvrdeniu neuviedol v sťažnosti žiadnu argumentáciu a ani v petite sťažnosti neoznačil, že by žiadal nálezom rozhodnúť aj o porušení základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd, vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s poukazom na svoju striktnú viazanosť petitom sťažnosti, sa preto mohol zaoberať sťažnosťou iba v rozsahu namietaného porušenia označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013 vymedzenom v petite sťažnosti.

15. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho „*základného práva na spravodlivé súdne konanie, na súdnu a inú právnu ochranu, základného práva na spravodlivé súdne konanie, osobnú slobodu...*“ uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Ntok1/12 zo 6. februára 2013 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne, nie je v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu v obdobných veciach a je zjavne neodôvodnené. Najvyšší súd podľa sťažovateľa neskúmal splnenie podmienok podľa § 394 Trestného poriadku a k splneniu podmienok podľa tohto ustanovenia „*zjavne neodôvodnene žiadny záver neurobil*“. Sťažovateľovi malo byť znemožnené označiť v konaní pred súdom rozhodujúcim o jeho treste všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na výšku trestu.

16. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Ntok/1/2012 zo 6. februára 2013 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 2 T 33/2002. V uznesení krajský súd k splneniu podmienok na obnovu konania pre podieľanie sa na objasnení trestného činu uviedol: „*Ako vyplýva zo správ Úradu špeciálneho prokurátora GP SR, na obvinenú I. Š. bola podaná obžaloba, vo vzťahu k E. T. prebieha konanie o dohode o vine a o treste, teda doposiaľ nebolo právoplatným rozhodnutím súdu konanie ako I. Š., tak aj E. T. právne kvalifikované ako trestný čin, na objasnení ktorého sa zvlášť významnou mierou podieľal navrhovateľ.*

*Za súčasného znenia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. e/, musí sa odsudzovaný páchatel' zvlášť významnou mierou podieľať na objasnení trestného činu, avšak v dôsledku existencie zásady prezumpcie neviny nemožno zatiaľ dospieť k záveru, že bol spáchaný trestný čin, na objasňovaní ktorého sa mal podieľať navrhovateľ, najmä ako policajný agent v zmysle ust. § 117 Tr. por.*

*Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel preto krajský súd k záveru, že nie sú splnené podmienky pre hodnotenie konania tak I. Š., ako i E. T. ako trestného činu a tak i záver, že sa navrhovateľ podieľal na objasnení trestného činu, v dôsledku čoho nevyšli najavo dôkazy súdu skôr neznáme, vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, teda splnené podmienky na povolenie obnovy konania.*

*Preto postupoval v súlade s ustanovením § 399 ods. 2 Tr. por. a zamietol návrh navrhovateľa — odsúdeného J. T. na povolenie obnovy konania vo veci Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2 T/33/2002.“*

17. Najvyšší súd namietaným uznesením sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013 sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému uzneseniu krajského súdu zamietol. V napadnutom uznesení najvyšší súd uviedol: „*Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti*

činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Za nové skutočnosti sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania v konaní, ktorého sa návrh na obnovu týka. Obnove konania nebráni, ak obvinený o existencii týchto skutočností vedel, no z akýchkoľvek dôvodov ich neuviedol. Podstatné je, či tieto skutočnosti boli známe orgánom činným v trestnom konaní a súdom, ktoré vo veci rozhodovali. Novú skutočnosť je treba spravidla preukázať novými dôkazmi. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený niektorou z procesných strán alebo nebol vykonaný.

Pri rozhodovaní, či má byť povolená obnova konania, je povinnosťou súdu preskúmať, či navrhovaný dôkaz je dôkazom novým, súdu skôr neznámym a či by na základe neho mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu vo veci. Hodnotenie dôkazov v rámci tzv. obnovovacieho konania sa sústreďuje na zistenia, či navrhovaný dôkaz sám alebo v spojení s inými už vykonanými dôkazmi môže viesť k inému rozhodnutiu vo veci a uvedený rozsah by hodnotenie dôkazov nemalo prekračovať.

Z obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil, že R. H. (správne má byť J. T., pozn.) bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. mája 2010, sp. zn. 2 T 33/02 za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., ktoré spáchal na tom skutkovom základe, že dňa 17. februára 2001 okolo 04.30 hod. v priestoroch nočného klubu A. v M. po ním a jeho spoločníkmi vyvolanej roztržke s personálom uvedeného klubu, v prítomnosti viacerých osôb vytiahol legálne držanú pištoľ, ktorej pažbou udrel do čela nad ľavým okom R. V., následne v rozpore s ustanoveniami zák. č. 246/93 Z. z. o zbraniach a streľive v znení neskorších zmien a doplnkov, štyrikrát vystrelil do betónovej podlahy, od ktorej sa jedna zo striel odrazila a zasiahla do ľavého stehna M. H. G. E. E. spôsobiac tomuto zastrel ľavého stehna sprevádzaný zápalovou reakciou na zranenie s upchatím hlbokého žilného riečišťa v povodí rany s dobou liečenia približne 2 mesiace, po tomto zaútočil na J. P. tak, že ho pažbou pištole udrel do oblasti ľavého obočia a nakoniec v úmysle usmrtiť podišiel k V. V., zodvihol pravú ruku s pištoľou ku hlave menovaného

na vzdialenosť ústia hlavne od ľavej časti jeho tváre približne 10 cm a jedenkrát vystrelil, pričom tohto zasiahol do ľavej strany tváre tesne pod ľavou ušnicou spôsobiac mu priestrel hlavy pri drvivom poranení ľavej poglobule mozočka s krvácaním do mozgového tkaniva a s trieštivými zlomeninami spodiny lebečnej, v dôsledku čoho došlo u V. V. k centrálnemu mozgovému zlyhaniu a zakrátko potom aj k smrti...

Podľa § 39 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho oddielu osobitnej časti tohto zákona, alebo na zistení alebo usvedčení jeho páchatel'a tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine, ak vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu má súd za to, že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho konania.

V posudzovanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odsúdený J. T. sa podieľal na objasnení trestného činu korupcie - prijímanie úplatku, ktorého sa mala dopustiť vo forme pomoci obvinená I. Š. (vec je v štádiu po podaní obžaloby) a ktorého sa ako priama páchatel'ka dopustila už odsúdená E. T..

V danom prípade je však potrebné uviesť, že bola splnená len formálna podmienka pre použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia, ktorá však bezpodmienečne musí vyvolať ten následok, že uvedená okolnosť vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu by viedla k záveru, že účel trestu možno dosiahnuť u odsúdeného J. T. aj trestom kratšieho konania.

V posudzovanom prípade však takýto záver nemožno vyvodiť, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odsúdený J. T. v posudzovanej veci najskôr vyvolal konflikt a následne fyzicky napadol ďalšie osoby, ktorým ublížil na zdraví, pričom jeho útok vyvrcholil úmyselným usmrtením V. V., ktorý takpovediac pripomínal popravu.

V neposlednom rade treba pripomenúť, že odsúdenému J. T. sa už v minulosti poskytlo jedno dobrodenie zákona, keď pre zločin hrubého útlaku spáchaného opäť so zbraňou bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené pre neúčelnosť trestu.

Najvyšší súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že krajský súd postupoval procesne a vecne správne, keď návrh odsúdeného J. T. na obnovu konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol, keďže v čase svojho rozhodovania nezistil podmienky

*pre povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že medzičasom došlo u jednej zo stíhaných osôb (odsúdená E. T.) k právoplatnému odsúdeniu, keďže vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu vraždy má Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že účel trestu nie je možné u odsúdeného J. T. dosiahnuť aj trestom kratšieho konania.*

*Sťažnosť odsúdeného J. T. proti napadnutému uzneseniu tak nie je dôvodná, preto ju najvyšší súd podľa § 193 ods. 1 písm. c/Tr. por. zamietol.“*

18. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

19. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

20. Podstata uznesenia najvyššieho súdu spočívala v interpretácii § 394 ods. 1 Trestného poriadku a jeho aplikácii na zistený skutkový stav.

Sťažovateľ namieta, že predmetné uznesenie najvyššieho súdu „je nekonzistentné s rozhodnutiami NS SR pri posudzovaní rovnakej otázky“, pričom poukazuje na uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 16/2008 a sp. zn. 2 Tost 6/2009. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľom označené uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 16/2008 a sp. zn. 2 Tost 6/2009 nesvedčia o tvrdenom odklone od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, keďže obe tieto uznesenia, rovnako ako aj napadnuté uznesenie vychádzajú z právneho názoru, že v rámci konania o povolenie obnovy konania všeobecný súd pri hodnotení nových skutočností a dôkazov posudzuje, či tieto skutočnosti a dôkazy sú samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste než pôvodné rozhodnutie. Podstatné pritom bolo posúdenie, či by na základe takéhoto nového, súdu skôr neznámeho dôkazu mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu vo veci. V posudzovanej veci najvyšší súd dospel k záveru, že vzhľadom na povahu a závažnosť sťažovateľom spáchaného trestného činu vraždy by na základe sťažovateľom označených nových skutočností (podieľanie sa na objasnení trestného činu korupcie) nemohlo dôjsť k inému rozhodnutiu o dĺžke trvania uloženého trestu odňatia slobody.

21. K tvrdenej neodôvodnenosti a absencii záveru o splnení podmienok podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku ústavný súd konštatuje, že uvedené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 13/2013 z 25. apríla 2013 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Ntok 1/2012 zo 6. februára 2013, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, nie je zjavne svojvoľné. Pokiaľ ide o napadnutý spôsob a rozsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľ tvrdí vo svojej sťažnosti. Závery,

ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Ústavný súd vo svojej judikatúre viackrát konštatoval, že postup súdu vychádzajúci a súladný s konkrétnou procesnoprávnou úpravou nemožno hodnotiť *per se* ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97) napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania.

22. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd uvádza, že čl. 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (III. ÚS 305/08).

Vzhľadom na uvedené, keďže predmetom konania pred všeobecnými súdmi nebolo rozhodnutie orgánu verejnej správy, nebola zistená žiadna príčinná súvislosť medzi namietaným porušením čl. 46 ods. 2 ústavy a označeným uznesením najvyššieho súdu.

23. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 49 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že čl. 49 ústavy vyjadruje jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií. Podľa ustanovenia tohto článku len Národná rada Slovenskej republiky môže zákonom ustanoviť, čo je trestný čin, aké sú podmienky trestnej zodpovednosti a aký trest a za akých podmienok je možné za spáchanie trestného činu uložiť. Trestný zákon musí obsahovať uzavretý katalóg trestných činov a uzavretý katalóg trestov a súčasne zákaz analógie v neprospech

páchateľa, čím štát stanovuje zákonné limity pre obmedzenie základných práv a slobôd občanov (I. ÚS 313/06, II. ÚS 241/06).

V okolnostiach danej veci ústavný súd konštatuje nemožnosť porušenia základného práva podľa čl. 49 ústavy uznesením najvyššieho súdu v trestnom konaní tak, ako to namietal sťažovateľ.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu, sťažovateľ neuviedol, porušenie ktorého konkrétneho ustanovenia čl. 17 ústavy namieta. Vzhľadom na obsah sťažnosti sa ústavný súd zaoberal výlučne posúdením možného porušenia čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy namietaným uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, keďže v konaní o povolenie obnovy konania sa primárne nerozhoduje o obmedzení, resp. pozbavení osobnej slobody, ku ktorému dochádza napríklad výrokom všeobecného súdu o treste, ale len o tom, či navrhovanú obnovu konania súd povolí alebo zamietne, a to vychádzajúc zo zistení, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje alebo neobsahuje nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie všeobecného súdu (podobne III. ÚS 541/2012).

25. Sťažovateľ tiež namietal porušenie práva na primeraný čas a možnosť na prípravu svojej obhajoby podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, avšak bez toho, aby uviedol konkrétne pochybenia v postupe najvyššieho súdu v tomto ohľade.

Vzhľadom na postup všeobecných súdov pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania v spojení s argumentáciou sťažovateľa o porušení jeho práv ústavný súd poznamenáva, že nezistil možnosť zásahu do práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru. Sťažovateľ mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam dôležitým pre rozhodnutie v predmetnej veci už v konaní pred krajským súdom o jeho návrhu na povolenie obnovy konania a rovnako aj v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu mal možnosť predniesť najvyššiemu súdu všetky svoje argumenty proti zamietnutiu jeho návrhu.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 a čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

27. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa nerozhodoval.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013